

П'янки очі панни окулістки

Новела

Одразу два свята сьогодні в Білоусів – у господаря ювілей і ще ж десятиліття створення сім'ї, себто трояндова річниця наспіла. Ото ж і неділенька ця липнева рано-ранесенько почалася для іменинника. Бо знав – по місцевому радіо його будуть віншувати люба дружинонька та ті, кому забажається. Напевняка знав чим-то вітатиме Інга – обов'язково лунатимуть пісні про красу, чарівливість очей як звабу до кохання.

Ні-ні, не тому така традиція, що це якась, так би мовити, професійна забаганка жінки, бо ж вона районний окуліст. У них все з очей почалося – знайомство і любов зав'язалися, побралися, гніздечко родинне щасливе вимостили. О-о! Вже з динаміка сподіване чується: "Головного інженера дільниці "Водоканалу" Назарія Івановича Білоуса сердечно поздоровляє його вірна дружина Інна Петрівна з днем народження і адресує йому такі слова..." Здалося, до денця душі струменіють ніжні і мудрі рядки Івана Франка:

Чом твої очі сяють тим чаром,

Що то запалює серце пожегом?

"А ще, оскільки в Білоусів і ювілей родини, то Інга Петрівна хоче нагадати чоловікові про їх захоплення одне одним, перше кохання.

Звучить пісня на слова Тараса Шевченка:

Ой очі, очі, очі дівочі,

Де ж ви навчились зводить людей?

Дослухається і наче сам зізнається любій подрузі:

Чи в вас улила якась отрута,

Чи, може, справді ви знахарі.

Чорнії брови – стрічки шовкові,

Все б тільки вами я любувався

Карії очі, очі дівочі,

Все б тільки я дивився на вас!

Звичне, традиційне привітання, а іншого й не бажає. Довічно слухав би на своє свято саме такі пісенні дарунки. А чому це? Бо може з приємністю, не криючись, оповісти кожному, як то в його серці раз по раз озиваються малинові дзвони спогадів про сонячні події його молодості, уявляються стежини злуки з великим коханням...

Напрянула, як водиться, біда нагло, дошкульно. Чи то від електрозварювального апарату нахапався "зайчиків", чи то надто підступно хльоснула по лицю вербова гілка коли мчав мотоциклом до Горині на рибалку, чи якийсь комарисько шкідливий залетів, чи щось інше зашкодило його синім очам. Бо уранці прокинувся, а світ потьмарів, усе чомусь криваво, розпливчато мерехтить довкруг.

Гукнув матір, а та, зиркнувши раз-другий на запухлі червоні його очиці, аж руками сплеснула і сполохано сказала:

-- Запалення, не інакше. І де це ти лиха набрався хлопче? Не барися, йди до поліклініки, там, кажуть, якась новенька молода лікарка толково людям з очними болячками помагає.

Поплівся неохоче до поліклініки. Хоч до неї рукою подати, а трудно далася дорога. Ступав непевно, мов незрячий, під вічками пекло, буцім мурахи плавали. Під дверима кабінету тої лікарки славної юрмляться бідолахи. Стиха перемовляються:

-- Та ж з нашого району вона, з Хмарівки. Може, там замужем. А що спец то спец. Не треба й в область їздити, навчена, по-сучасному

рятує.

-- Кажете, замужем? – перебиває літню сивокосу жінку жвавенька з пов'язкою на правому оці молодичка. – Ні. Дівчина вона, красива, на модельку схожа. Достоту знаю, бо вже холостяки з нашої організації про це якимось гомоніли.

Настала, врешті, його черга. Прочитав мимохіть, беручись за ручку дверей на табличці: "Лікар-офтальмолог Волощук Інга Петрівна". Привітався ледь чутно, а вона з медсестрою в один голос одказали охоче і привітно. Подивуватися мав причину – не така вже й незнайомка ця панна докторка. Неоднораз за два останніх місяці, поспішаючи на роботу, на зупинці за примічав, як вона з маршрутки легко випурхувала. Красуня, нічого не скажеш. Модно зодягнута, тендітна, але й серйозна. Все направлялася на північну окраїну містечка.

Він одразу тоді накинув на неї оком, бо наче притягала якимись незбагненними чарами. Пишний сніп каштанових косей, охоплений бордовою перев'яззю, спадає на тонкий стан. Ну, а вся, мов доладно виточена, не йде, а пливе. І так уже закортіло на лице глянути, що якимось наважився і як хлопчак-телепень мало не оббіг об'єкт, розвернувся і навстріч їй вигулькнув, втюпився в чи то дівчину, чи то дивної краси вже чийсь "половинку". Вона не промах, за примітила цей маневр дивака. Скинула доверху шнурочки брів, спинила на ньому жагучі карі очі. В них німувало запитання, прочитувалася веселість, погорда.

Та то сталося на вулиці, де всі рівні, кожен поводить на свій манер. А тут, в кабінеті, вона бал править, від неї залежить порятунок, а він в іпостасі наляканого, пригніченого хворобою пацієнта. Він – сірак, таких тут аж стіни тріщать. І вигляд в нього кепський, бо мало не сліпець, плакати хочеться од болю і невизначеності.

Запропонувала кароока сісти навпроти себе, підсунулася близенько, мало високими груденятами не чіпляє та й зирить йому через якусь лінзу в запухлі закривавлені зіниці. За хвилину, мугикнувши щось під ніс, командує:

-- Йдіть за мною в кабінку, офтольмоскопю зробимо, прямо кажучи, обстежимо ваші сині озерця. Заодно й тиск очний виміряємо.

Мусив підборіддя втиснути в металеву рамку, розплющитись, а вона все заглядає через якісь скельця в очі. По тому на кушетку лягав, накладала на зіньки мазь, прилад ложила.

Коли повернулися до кабінету, знову попросила сісти навпроти і, щось хутенько пишучи, засокоріла:

-- Справа серйозна, виписую краплі. Поприймаєте, а через тиждень покажетесь мені. І то без відволочки.

Щось помізкувала, зиркнула з усмішечкою і додала:

-- Побережіть свої небесні очі, не кожному така краса вділена. А я все зроблю, аби й надалі ними милувалася дружина чи ще хтось.

-- Ще хтось, бо остерігаюся ярма, ще козакую, -- перебив-випалив нетерпляче по-школярськи.

Хутко пішов на поправку, дотримувався приписів і рекомендацій кароокої чаклунки. На повторний прийом як на крилах прилетів. Кінчався робочий день, то й малолюдно в поліклініці. Стріла лікарка зацікавленим, бентежним, але просвітленим поглядом. Виглядала притомленою. Заглядала в очі з оптикою і без неї,

перевіряла чіткість зору, а він тонував у її карих прижмурках, в милих привітних позирцях. Очей од неї не одриває. Втішилася результатом своїх старань, трохи й зачепила:

-- То як, панчере? Переляк минув, усіх вже розпізнаєш, все помічаєш, здатний знову пасти очима і зваблювати?

-- А хто такий панчер?

-- Панікер. З'явився на прийом перший раз розгублений, настраханий, думав, мабуть, що прозріння не діждешся. А як на вулиці коло зупинки мене переймав нарощне, аби роздивитися, то хвацьким виглядав.

Окулістка перейшла на "ти", піджартовує насмішкувато. А його це не злить, а тішить. Її горда врода, її промінці в глибоких очах-зорях здолали його геть. Прагнулося одразу й подолати всі перешкоди поміж ними, зухвало освідчитися, зізнатися, як ждав цього прийому у неї. Але оксамитовий, трохи жартівливий голос все ж стримував, примушував поводитися яко вдячний пацієнт, чемно і сторожко.

-- Ви, Інго Петрівно, класний медик, справжня чаклунка, не дарма вас люди хвалять за фаховість і добре серце, поважають і люблять, -- наважився на ліричний комплімент. -- Марно я переживав. Тепер наче розвиднілося, прозрів я. Повік не забуду, дякую. І чарівлива ви, насправді.

-- А казав -- "чаклунка".

-- Воно одне одному не перечить, а доповнює. Не дарма ж говориться -- де краса, там біді не місце.

-- Щось плутаєш, Назаре. Мудрість інакше твердить: де любов, там лиху не місце.

Поправила пацієнта і вмовкла, мов чогось чекає од нього. І пильненько-пильненько втюпилася в погосні очі.

Не розгубився Білоус, таки зробив натяк:

-- Я навмисне перефразував. А ваше уточнення стовідсотково сприймаю, теж так вважаю, на собі переконався...

-- Досить викати, я ж молодша, -- спинила його.

Медсестра Ольга, теж дівчина нівроку, поспостерігавши за не зовсім профільним контактом старшої колеги з хворим, коли той неохоче попрощався і вийшов, резюмувала:

-- Інго Петрівно. Присьй-бо ви з цим Назарчиком уже пов'язані, мов голуб'ята паровані. От ви з усіма сором'язливі, небалакучі, а йому аж світитесь. Та й, впевнена, не дарма приписали йому аж два місяці на огляд приходити. І він це зрозумів, бо ж здогадався, що не надокучить, що хочете аби з'являвся часто.

Лікарка не оправдувалася, помітно зарум'яніла і зізналася:

-- Очі в нього дивні, скільки перебачила, а таких глибоких, красивих, з таїною-загадкою не зустрічала. Хочеться не лише гоїти їх, а й прочитувати. Ти вже, подружко, не рознось по поліклініці і за її межами секрети моєї методики щодо Назара. Можуть же подумати, що я використовую свою посаду, дію як зацікавлена особа, корисливиця.

-- Бога побійтеся, ви ж не лише медичка, а й дівчина, красуня, в яку навіть корисно пацієнтам закохуватися. До того ж, як на мене, од закоханої лікарки можна чекати піднесеності, оптимізму, чудової роботи.

А як велося йому, Білоусу, коли чимчикував з поліклініки? Та ставив сам собі діагноз: "Зачарований, захмелений я до одуру

ескулапкою. Бо п'янкi її очi, її погляд. Недарма зветься Інгою, по-нашому, Богинею. Тепер вона Богиня душі моєї, ненаглядна моя зваба і рятівниця. Не одступлюся, не віддам її нікому”.

На останній прийом до Інги Назар примчав у день її народження з букетом пишних червоних троянд. У кабінеті її не застав, бо, мабуть, покликали до зали поздоровляти. Поклав квіти на стіл, висмикнув папірця зі стосика, на якому діагнози і призначення занотовує, та й настрочив друкованими літерами: “Хворий Н. І. Білоус. Діагноз: закоханий до безтями, до потемніння в очах, став незрячим до дівчат, окрім зазначеної панни І. П. Волощук. Вражений її п'янкими очима і поглядами. Невилікований. Потребує багаторічного постійного немедекоментозного контролю і впливу особистого окуліста і душпастирниці. І. П. Волощук, лікар від Бога (підпис)”

Мерщій накрутив каракулів під своєрідним в стінах цього закладу документом, ще й якогось штампа вхопив на столі та й прителющив. По тому, вже надвечір'ям, діждався свою пасію-іменинницю на автобусній зупинці. З'явилася в оточенні веселої компанії медиків, в руках тримала таки його букета. Хотів не втрапити на очі, метнувся за стовпа, а вона гукає:

-- Агов, пацієнте-панчере! Назаре Івановичу! Знову панікуєш, ховаєшся. А ходи-но до мене, хочу за квіти і за діагноз розраховатися.

Зніяковіло підступив до гурту під веселий гомін і кпини медиків. А вона, от дівчина-вогонь, обійняла, затулила лиця трояндами та й цілує його спершу в щічки, а далі в очі та уста. Озвалася її мобілка гарними позивними – ніжно, мелодійно зазвучав голос відомої співачки:

І з'єднаються в парі очі сині та карі,
І заграє усмішка на дівочих устах.

-- Слухай-слухай, це ніби про нас, -- вихопилося в парубка.

Похитом голівки погодилася, на устах в неї зацвіла усмішка. І пояснила:

-- Мама дає знать, що гості зійшлися, іменинницю чекають. Словом, просить мама і тато, я прошу до нас, в село, на мій день народження. З женихом синьооким явлюся, ото клас! Їдемо?

Ще й питає? Опинився пацієнт поздоровілий аж на сьомому небі...

* * *

...І ось два ювілей. Кароока подоба Інги, донечка Юля букета трояндового червоного простягає татові, з днем народження здоровить. А оскільки наспіло родинне десятиліття, трояндовий ювілей, то за традицією годиться виставляти вино з троянд. Та он же воно в келихах промениться, грає, піниться, жде вуст. П'янке, геть як очі милої дружини-неньки.

Петро ГУМЕНЮК.

сmt Гоща.